

РОМАН МЕТЕЛЬСЬКИЙ

ROMAN METELSKY

TEN
WREATHS OF SONNETS

Publisher Petro Yamniak, 9 Lincoln Pl. Clifton, N.J. 07011

1971

U.S. A.

РОМАН МЕТЕЛЬСЬКИЙ

ДЕСЯТЬ
ВІНКІВ
СОНЕТІВ

1971

ВСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНІ

Обкладинка у виконанні автора

НАКЛАДОМ АВТОРА

Пассейк

1971

Н. Дж.

ВІНОК ПЕРШИЙ

З ТІНІ

МОЇМ ДОРОГИМ ЗЕМЛЯКАМ

присвячує

Астор

I

Розвіялась заслона з тіні,
Що бовваніла сотні літ,
І пільмою вкривала слід —
Нищівного вужа пустині.

Віками крився гном — а нині,
Втягнув людей до скритих сіт;
Безрадістю тріпоче світ,
Неначе муха в павутині.

Народам скованим в облуді,
Ввижається суспільний рай,
Куди веде по грішнім зводі —
Найбільший світовий шахрай,

Що відчиня пекельний ад,
І видно днесь вогненний чад.

II

І видно днесь вогненний чад —
Прийдешнього страшного аду,
Куди на спалення загладу —
Появлений провадить гад.

Понищивши правління — лад,
Отрутою страшного яду,
І обезвладнену громаду —
У вир веде шляхом принад.

Де всіх безвладних покоління
В одну збирається юрму,
Під сатанічне володіння,
Що ставить світську тюрму.

І в ній на знищення громад —
Рокований видніє ад.

III

Рокований видніє ад —
Для обезвладненого люду;
В двадцятому столітті блуду,
Де сходиться тиранство — глад.

Та не знаходить світ зарад,
Щоб з люду скинути облуду,
Щоб не зустрів страшного суду —
В юрмі з понищених громад.

Де розкладом веде по злобі
Ненависник людей і кат.
Народи розділя на гльобі,
І убиває брата — брат.

Зближається кінець людині,
Що був легендою до нині.

ІУ

Що був легендою до нині —
Рокований страхіття час,
Та дійсністю навідав нас —
В добі бездушної пустині.

Та не в віках уже, а нині —
Судейський міряється час,
Що грішними зустріне нас,
На Мосафатовій долині.

І не затреш пророчих слів,
Що правду мовили віками,
Бо пекло атомних вогнів,
Вже бачиш власними очами, —

І гнома, що здолав твердині,
І появився в злобнім чині.

у

І появився в злобнім чині –
Голодної пустині вуж,
Та зруйнував в добу оту ж –
Законні моралі святині.

Вобіймах дикої пустині –
Завмер колишній лицар – муж,
А тлум: кланяється йому ж –
Нашадку злобної богині,

Що вивела потвору в світ,
Найбільш обманної породи,
Та одягла в оманний міт –
Безвладдям зведені народи.

До самознищень звів громад –
Рокований антихрист – гад.

УІ

Рокований антихрист – гад,
Владу над людом обіймає,
Та з гльобу нації стягає –
В гріховний вир, під смертний чад.

Оманним проблиском свічад –
Родини людські розбиває,
І, в гниль потомство розкладає –
Розпустою Іродіяд.

Для карогідних самогуб,
Товпа антихриста приймає.
Вже й сатана проводить шлюб,
Бо грішна Бога зневажає.

Оце наявний дивогляд,
!Шо днесь руйнує людський лад.

УІІ

Що днесь руйнує людський лад –
На лоні земного простору,
І плян вкладає для забору,
Весь людський світ – пустині гад.

Потішним солодом принад,
Виучує з дітей потвору,
В близу пекельного притвору,
Де атомний чадіє чад.

А люд дріма побідним сном,
Подібно, як колишня Троя,
І вщеплює наркотик гном –
У кров дрімаючого гоя.

Руйнує людську душу нині –
Народні й Божеські святині.

УІІІ

Народні й Божеські святині –
Злий закриває для людей,
І закликає їх дітей –
До школи грішної богині.

На смертній розкладу долині,
Вивча нишівний садукей.–
Наркотик вщеплює в дітей –
В розпусті дикої пустині.

На лоні дикої сагари –
В бездушність зводить поколінь,
І хистом злюшої потвори,
В оманну закриває тінь.

Де скрився смертоносний хам,
Що принесе кінець світам.

IX

Що принесе кінець світам,
Це нині вигляда з під тіні,
Що на новітнім поколінні,
Будує пекло дідьчий хам.

Стоїть вблизи пекельних брам,
В розпусті дикої богині,
Під атомом, що курить нині –
На періодний перелам.

Вмирає дерево від газу.
Троїть повітря і вода.
Занепад поширя заразу,
Та в рабстві гине свобода.

Те все, що бачиш ти у світі –
То є в пророчім заповіті.

Х

То є в пророчім заповіті –
Про кінцеві страхіття дні,
І тліють атомні вогні –
Смертельно у бездушнім світі.

У сатанинському столітті –
Його нескінченій війні;
Непевністю проходять дні –
В задимленій землі – орбіті.

Кругом розпуста: зло і бруд,
Та тьма, що землю покриває.
В проказі тьми, блукає люд,
І в злобі виходу шукає.

Закутані в сатанські сіті –
Народи у безвладнім світі.

XI

Народи у безвладнім світі –
Сприймають музу молоду,
Що днесь розпусти свободу,
Голосить в земному орбіті.

Оте, що видно на виду,
І чути в поетичнім спліті,
В нігілістичному політті,
А ти на це? – Ані ду-ду!

Безвладний боягуз тремтить,
І на нищівне зло тирана, –
„Аж від молдавина до хана,
На всіх языках, все мовчить.”

Та всі підкорені страхам –
Здадуться атомним вогням.

XII

Здадуться атомним вогням —
Гріхам підкорені народи,
Що в злі шукаючи вигоди —
Безбожний відшукали храм.

І править в нім антихрист сам —
Пройшовши крізь червоні води,
Та різні обіцяв свободи,
Щоб волю відобрать світам.

То ж вірить в комунізм дарма,
Бо вже яскраво видно нині,
Що з тої злобної святині —
Всесвітня повстає тюрма.

Всесвітнім сповнена рабом,
З проклятим грішника тавром.

XIII

З проклятим грішника тавром –
Розпуст спалиться анатема;
Світів розв'яжеться проблема –
Окутана сатанським злом.

Не уповай на світ з гріхом,
І не надійсь на дядька Сема,
Бо їхніх плянів інша схема,
Не та, що твій сприйма прийом.

І боротьби твоєї змаг –
Вже не твоя особна тема,
Коли усіх людей дилема –
Скиглить в антихриста руках.

Придавлена підступним злом,
Що проявив оманний гном.

XIU

Що проявив оманний гном,
Усе вказалося на яві.
То ж не обманюйтесь в уяві –
Суспільним світовим добром.

Де розкладу ведуть шляхом –
Антихриста вожді лукаві,
Щоб на страшних судів розправі –
Зі смертним станули гріхом.

І цю роковану руїну,
Двадцятий доконає вік,
Тоді свободну Україну –
Вільний побачить чоловік.

А, щоб добачити це нині –
Розвіялась заслона з тіні.

МАГІСТРАЛ

Розвіялась заслона з тіні,
І видно днесь вогненний чад;
Рокований видніє ад,
Що був легендою до нині.

І появивсь у злобнім чині –
Рокований антихрист–гад,
Що днесь руйнує людський лад –
Народні й Божеські святині.

Що принесе кінець світам,
То є в пророчім заповіті –
Народи у безвладнім світі,
Здадуться атомним вогням.

З проклятим грішника тавром,
Що проявив оманний гном.

2.III – 7.IV. 1965

ВІНОК ДРУГИЙ

ВИДІННЯ

ДОРОМУ ШУРИНОВІ

АНДРІЄВІ БУДНИКОВІ

присвячує

Роман

I

Господь словами вивів твір чудесний –
На безграничний віковий простір.
Послав блискучо-мерехтливий твір,
І засвітився видом світ прекрасний.

На небі синім сяють види ясні,
Блискучих сонць, планет і зір.
Поглянь у вись, на Божий твір –
У вікосяній красоті небесній.

Бо не збагнеш сіяючих видінь,
Як не злетиш у світлу височінь –
Премудрости Господнього значіння;

Та не повчиш грядучих поколінь,
Про те, хто вивів вічності горіння –
На безграничну синю широчінь.

II

На безграничну синю широчінь –
Блакитну вись в немірених просторах,
Де промінь сонць спиняється у зорях,
Поклавши сяйво в знеслу височінь.

Округ землі світюча далечінь –
Квітучу землю обійма навколо,
Та низ вкриває земне забороло,
І видна тільки взнесла неба синь.

Хоч гльоб кружляє в зоряному колі,
То зір небесних не знайти у долі,
Хоч вколо гльобу спалах їх горінь.

Та не тілесним розумом сваволі –
Сягнути гомін сяючих видінь,
Як не збагнеш Господніх володінь.

III

Як не збагнеш Господніх володінь,
І не вразумиш в них душу смиренну,
Щоб з смертності звела на путь спасенну –
Твоє життя в віночку поколінь.

Під вічне небо життєвих горінь,
Що вивів Бог у вічності вселенну,
Щоб глянув ти й під життєву богему –
Послав своїх народніх поколінь.

Коли на образ не поглянеш ясний,
То й не побачиш власного раю,
На ріднім полі, ти будеш нещасний,

Бо райську землю – рідную твою,
Наїздник тьмою вкриє галапасний, –
І в сяйві рай тобі не буде ясний.

ІУ

І в саяві рай тобі не буде ясний,
Ані твоїх бездушних поколінь;
Жахливе пекло в скреготі терпінь,
Тобі відкриє злоби цар сучасний.

В тілесній – згубній смертності погасне –
Душевна вічність Божеських спасінь.
Руїнник модний покладе амінь –
На вічності життя твоє прекрасне.

Руйнує землю нероб та пустар –
В обманній масці – злодій і бунтар,
Що зводить люд у марииво пропадне.

По світ сягає гном – руїни цар.
Не бачить злого світський пролетар,
Крізь непроглядне видиво дочасне.

У

Крізь непроглядне видиво дочасне —
Ти не побачиш смертності тривоги,
Зійдеш обманством з життєвих дорог,
Впадеш у тьму, де блиск життя погасне.

Зруйнує гном буття твоє тілесне,
Що для своїх розбещених вимог —
Звело тебе в руйнуючий пролог,
Не дивлячись на сяєво небесне.

На ясне світло життєвих видінь,
Що світить блиском Божеських горінь.
Іди ж тудою з темною душею,

Хай ясність змиє з неї чорну тінь,
Бо в людських умах, вкритих темнотою,
Не взрієш ти розумних володінь.

УІ

Не взрієш ти розумних володінь –
У поколінь в матеріях бездушних,
Істинкам диким, вірних та послушних –
Рабів без сорому, краси й сумлінь.

Ганебна смуга смерти та болінь –
Виднітиме в добі віків грядущих –
Земних історій та людей видющих,
Злоби твоєї незникальна тінь.

У вічному остануться прокльоні –
Раби, що Іроду здались в полоні,
Його жадоби земських володінь;

Вітаючи його на світських троні,
Лишаючи на глум страшних агоній –
Смертельну згубу рідних поколінь.

УІІ

Смертельну згубу рідних поколінь,
Що йдуть шляхом діявольського міту,
Що зводить люд із зоряного світу –
В пекельну тьму предсказаних терпінь.

Де ганьби й стиду вічна чорна тінь,
На рабську буде падати еліту,
Що зрадилась оманним тиском гніту,
Схваливши трон сатанських володінь.

В жахливий час доби армагедону,
Він звів її із Божого закону –
У вир руїни атомних вогнів,

Що спалить грішну тлінь і згасне.
Лише тоді страшної кари гнів,
Побачиш ти крізь тьмане око власне.

УІІІ

Побачиш ти крізь тьмане око власне —
Руйнуючий страшний пекельний вид;
Тоді відчуєш сам ганебний встид,
За те, що не дививсь на світло ясне.

Та не спасе модерне зло сучасне,
Що простелилось під життєвий хід,
Щоб в вічнім стиді твій остався слід —
Прикритий нині в марииво злощасне.

Чим злобний Ірод заслоняє світ,
Пекельні сили кличе до побід,
Щоб міг засісти на всеземнім троні.

Та він не діжде тих владарських днів,
Бо царство зла і тьми уже при сконі,
А світ Господній буде все яснів.

IX

А світ Господній буде все яснів –
Златавим світлом у сонцях і зорях,
На синім тлі в вікуючих просторах,
Де розвинувся Божий твір віків.

Де вічності життя Творець посів,
Поклав блискучий вид в небесних творах,
І засвітив в планетних метеорах –
Довічне світло – життєвих вогнів.

Лише від світла темнота зникає,
А гине той, що розуму не має,
Та не глядить на сяєво небесне.

Не по дорозі обману богів –
На землю прийде мир і люд воскресне,
А по пророцтві Божественних слів.

Х

Аж по пророцтві Божественних слів –
Розквітне справжній рай на земнім лоні.
І людський дух по Божому законі,
Приверне мудрість здавлених мозгів.

Господь любов'ю опромінить гнів,
По сконі зла і тьми в армагедоні;
Христос засяде на всесвітнім троні, –
В новій добі – очищеній з гріхів.

На рідний край хай зір твій споглядає.
Хай покоління Господа взиває,
Щоб дав йому достойних королів.

Та освятив Владик для твого краю,
Коли по знищенню тупих вождів,
На землю зійде блиск святого раю.

XI

На землю зійде блиск святого раю,
Засяє світлом темнохмурий світ,
І відновиться життєдайний цвіт –
Усеполючого твого краю.

Що через мафій звироднілу зграю –
Лежав і в'янув в тьмі віками літ,
Терпів антихриста тиранський гніт –
Чекаючи його кінця і краю.

Покара йде, згорить за зло в вогні,
І зложить свій престиж на пекла дні,,
І розум свій – злочинного покрою.

Та вбивчий плян на тлі солодких слів,
Що звів людей із дому у неволю –
Від блиску вічних Божеських вогнів.

XII

Від блиску вічних Божеських вогнів –
Для довгого твого життя і слави,
На квітнім полі рідної держави –
Засяє трон твоїх святих князів.

Злотавий цвіт барокових верхів,
Квітучим полем понесе заграви –
Державне світло – життєве, яскраве –
До п'єдесталю славних прадідів.

Любов прадідна – віра і надія,
Пророцтвом Певозванного Андрія –
Введуть тебе у славу висоти.

Храми збудує християнська дія –
Для життєвої людської мети,
Що має культом оновить світи.

XIII

Що має культом оновить світи —
Блискуча лямпа, послана від Бога,
Щоб не страшна була тобі дорога,
Із нею йти до ясної мети.

Крізь затьмині антихристом світи,
Де простелилась смертності тривога,
Щоб не звела тебе мана стонога —
В нищівний вир розпусти й темноти.

Ото ж світи своїми свічниками,
Коли проходиш тьманими світами —
До осяйної людської мети.

Візьми ж культуру зложену віками,
В твої прадідні злотоверхі храми,
І світло те у світ нестимеш ти.

XIY

І світло те у світ нестимеш ти –
Твоїх святинь вікуюче проміння,
Пророка Первозванного видіння –
Твоєї сили, слави й чесноти.

Тобі судилося вогні пройти –
В добі нищівній – хамського владіння,
Що нищить люд без стиду і сумління:
Розбоєм розкладу і дурноти.

Та з Божим світлом пройдеш світ затьмінь,
І приведеш незламність поколінь,
Під вічно сяючий покров небесний.

Хай глянуть знов на сяючий простір,
Де з ясних сонць і мерехтливих зір –
Господь словами вивів твір чудесний.

МАГІСТРАЛ

Господь словами вивів твір чудесний –
На безграничну синю широчінь.
Як не збагнеш Господніх володінь,
І в саяві рай тобі не буде ясний.

Крізь непроглядне видиво дочасне.
Не взрієш ти розумних володінь.
Смертельну згубу рідних поколінь –
Побачиш ти крізь тьмане око власне.

А світ Господній буде все яснів,
А ж по пророцтві Божественних слів –
На землю зійде блиск святого раю.

Від блиску вічних Божеських вогнів,
Що має культом оновить світи,
І світло те у світ нестимеш ти.

8 – 25. ІУ. 1965

ВІНОК ТРЕТІЙ

СВІТЛО

ДОРОГІЙ СЕСТРІ ОЛІ БУДНИК

присвячує

Роман

I

Зсилає небо світло зір,
А на землі темнот тривога,
І людність, світоглядом вбога —
Без світла йде крізь темний вир.

Та не глядить на світло зір,
І не добачує убога,
Куди провадить зла дорога,
Якою йде на смертний пир.

Та я не вірю тьмі поганій,
А на зірки гляджу послані,
І йду туди під їхній блиск,

Де в змаг змінюється тривога,
Зганяє пріч темряви тиск —
Промінний блиск живого Бога.

II

Промінний блиск живого Бога,
У вічність прокладає шлях,
Відводить геть смертельний страх,
І тьму – антихриста дворога.

Молочна вічності дорога,
Біліє сяйвом в темних днях.
Безсмертя світло на очах,
Веде до райського порога.

Під Божий я стаю поріг,
Благаю в молитвах своїх
Творця краси святого Бога:

О, Боже, шли із їр Твоїх
Те світло розуму для всіх,
Щоб видною була дорога.

III

Щоб видною була дорога,
Для перехідників сліпих,
Що по шляхах ідуть блудних,
Згубивши вічне світло Бога.

Наука провідних убога,
Уложена мозгами злих,
Веде полонених сліпих,
Аж до пекельного порога.

Де атомний воняє чад,
Та я звертаюсь до свічад –
Й правдивому молюся Богу:

Не допусти в пекельний вир,
Спровадь їх, Боже, на дорогу,
Що в життєвий провадить мир.

ІУ

Що в життєвий провадить мир,
По Божественному законі,
Де вічний дух на світських троні,
А не смертельних тіл опир.

Що полюбив розпустити пир,
У смертоноснім беззаконні,
Та хилить голову в поклоні,
І хвалить свій воєнний твір.

Що ж техніка приносить ця,
Щоб прирівняти до Творця
Тобою створені дурниці.

Даремно хвалишся без мір,
Бо ж для найменшої травиці
Не дасть життя твій смертний твір.

У

Не дасть життя твій смертний твір
Для обездушених матерій,
В отруйній газом атмосфері –
Плодів твоїх погине збір.

Веде ж тебе не цар, а звір,
Крізь тьму горючих критерій,
І йдеш помостиком гістерій,
Лишивши життєдайний взір.

Життя уложені взірці –
В квітучім земнім городці,
Під віковичним світлом Бога;

Та ти осліп на види ці,
Бо звів тебе на манівці
Оманний взір – звіра дворога.

УІ

Оманний взір – звіра дворога,
Підступно полонив людей.
Брехня в короні злих ідей –
Країн одурених облога.

Повзе гадюкою тривога,
В появленню розпусних фей,
Ким днесь народи асмодей –
Привів до смертного порога.

Прикрив обманством вбивчих дій,
І на всесвітній йде підбій –
Та не його тут перемога.

Хоч тіло нищить встеклий змій,
Та не страшний душі живій,
Бо все живе, є твором Бога.

УІІ

Бо все живе — є твором Бога,
Що розвивається в світах,
Життям родинним у віках,
Під доглядом Творця святого.

В країні плоду хлібового,
Зникає з віч смертельний страх,
Та оживає в пустирях —
Лицарський дух народу твого.

Що виведе людей з тривоги,
І приведе, як каже Бог,
До вічного життя у раю,—

У цей прекрасний Божий твір,
Що вироста в твоєму краю,
І дише духом вічних зір.

УІІІ

І дише духом вічних зір –
Незламний нарід в Україні,
Що при житті zostався нині,
Шануючи Господній взір.

Бо на його поклав простір
Господь вікуючі святині,
Які шанує він до нині,
Як благодатний Божий твір.

За волю та закон побожний,
Провадить змаг твій переможний –
Душа народня без страху,

Що над погубною чернею,
Засяє вічною зорею,
По тлінях мафії гріху.

IX

По тлінях мафії гріху,
Що розкладом ведуть народи,
І в ад спихають дідоводи –
Свій рід для сти́ду та сміху,

Тож уважай в добу лиху
На прадідівські родоводи,
Щоб не змели вогненні води –
Дітей з родинного шляху.

Веде у ад погане врем'я,
І йде за ним отруте плем'я,
Що розложилось із верху –

В розпусті тіло потапає,
Лиш дух народній гниль минає,
Не має смертного жаху.

Х

Не має смертного жаху
Народ, що йде по правді Божій,
А не стоїть на роздоріжжі –
У атомну добу лиху.

Та не боїться в ніч глуху –
Зі світлом йде по тьмі ворожій,
І нищить зло по волі Божій,
Без толеранції гріху.

Бог толеранції не має,
Вогонь пекельний прорікає –
Для тіл пустих і духів злих.

Здолаєш зло – спасінь дорога,
Яка веде до діл святих
Народ, що вірить в силу Бога.

XI

Народ, що вірить в силу Бога,
Той повний силою надій,
Та не конає в тьмі чужій —
В колгоспі нехриста — дворога.

В такого життєва вимога —
Душа безсмертна й розум свій,
Не світ мамони без надій,
В близу пекельного порога.

Душа і віра — трон життя,
Що вносить вічність для буття
В дім непоборного народу,

Що не лякається тривоги,
Коли вона царем походу,
Бо віра — сила перемог.

XII

Бо віра — сила перемог,
Вона вінчає вигру бою,
Господньою здола рукою —
Деспотів людовбивчий змаг.

Отак у давнини часах —
Твій князь прогнав зі свого краю
Хозарів рабівничу зграю,
І зникла з поля ген в степах.

Священний меч князів, гетьманів —
Не допустив у рай поганів;
Поганам рай закрив сам Бог.

Тому поганам Бог — тривога,
Та вірним сила перемог,
І вічного життя дорога.

XIII

І вічного життя дорога,
До світлої веде мети,
Через затемнені світи —
В рідненький край у квіті блага.

Де никне смертності тривога,
Під Божим світлом з висоти.
Бери ж те світло нині ти,
І йди до рідного порога.

Та не злякаєшся в дорозі,
Коли твоя душа при Бозі,
Не збилась з праведних дорог;

Дійдеш до волі в перемозі,
Лиш по освіченій дорозі —
Якою править вічний Бог.

XIU

Якою править вічй Бог,
Такою дійдеш ти до раю,
І в домі батьківського краю —
Поставиш прапор перемог.

На продукуючих полях,
Посадиш власною рукою,
Рільництва сад, який красою —
В твоїх появиться очах.

Вседайний рай в квітучім виді,
Положить край біді і стиді,
Що мучило тебе віками.

На квітний життєдайний твір,
Що власними створивсь руками,
Зсилає небо світло зір.

МАГІСТРАЛ

Зсилає небо світло зір –
Промінний блиск живого Бога,
Щоб видною була дорога,
Що в життєвчй провадить мир.

Не дасть життя твій смертний твір,
Оманний взір – звіра дворога,
Бо все живе – є твором Бога,
І дише духом вічних зір.

По тлінях мафії гріху
Немає смертного жаху
Народ, що вірить в силу Бога.

Бо віра – сила перемог,
І вічного життя дорога,
Якою править вічний Бог.

10 – 20. У. 1965

ВІНОК ЧЕТВЕРТИЙ

БАТЬКІВЩИНА

ДОРОГОМУ ДРУГОВІ ПЕТРОВІ ПЕТРИЗІ

присвячує

Роман

I

Не з Маркса тьми, а з зір блискучих
Послало небо для людей,
З Господніх величних ідей –
Родинний дім для всіх живучих.

До вічного життя ідучих –
Веде родинний корифей,
В цей милий вічності ліцей,
Що дав Творець світів блискучих.

Для всіх живучих дім родин –
Клітина вибрана з клітин,
Що держить вічності посілля,

І в життєвий вдягає тон,
Що для родинного привілля,
Зійшов із неба, як закон.

II

Зійшов із неба, як закон,
І закріпивсь в житті твоєму;
Його родинну богему –
Ти бачиш, як життя резон.

Що не веде людей у скон,
А до життєвого едему,
Де грає вічно по своєму –
Народня дума в рідний тон.

Шануй родинний пансіон,
Що ставить вічний бастіон –
На побережжю життєвому.

Творця Небесного закон,
Дає життя лише такому,
Що зріс в родинний пантеон.

III

Що зріс в родинний пантеон,
По волі Божого закону,
Та вічності кладе корону –
На батьківський державний трон.

Родинний дім – з давніх-давен,
З чужого звільнений полону,
Бо має в обряді святому –
Творцем поданий суверен.

Тож не антихриста долоня,
Зведе закон до беззаконня,
Щоб знищити родинний дім,

Найкращий трон в віках пливучих,
Що світить сяєвом своїм –
Для земних сотворінь живучих.

ІУ

Для земних сотворінь живучих –
Родинний дім життя свічар,
Де тліє незгасальний жар,
Для поколінь в віках грядучих.

Із батьківських лампад світючих –
Віків підноситься стожар,
І гріє вічності вівтар –
Живих, померлих і будучих.

І не удасться світу злому
Згасити вічне світло дому,
Що Божий засвітив закон.

Творець ідей життя даючих,
Поставив той родинний трон,
Що дише духом невмиручих.

у

Що дише духом невмиручих
Як незгасальний маєстат –
Народніх життєвих палат,
Збудованих з ідей квітучих.

Це ж для людей в життя ідучих –
Є найсильніший патронат,
Що носить батьківський мандат –
Віків минулих і грядучих.

Той, Богом даний індивід,
Тримає вічно родовід,
По волі Божого закону.

Віками обраний титан,
Не нахиляється до скону,
Його живий родинний стан.

УІ

Його живий родинний стан —
В палаті власної держави,
Господньої сягає слави,
Бо ж Господом він є подан.

Держав вікуючих титан,
В короні Божої устави;
Закон державної постави,
Що обійма родинний стан.

Стяг батьківського патронату
Охороняє рідну хату,
І забезпечує буття.

Та надає моральний тон,
Рідні для вічного життя,
Чого не знищить злий дракон.

УІІ

Чого не знищить злий дракон,
Що розпростерся над землею,
І аморальною чернею –
Антихристу буде трон.

Щоб світ забрати у полон,
Розпусти посилає фею,
І поколінь зганяє нею –
З законних благ до беззаконь.

Лиш люд в Господньому законі
Повстати може в обороні
Своїх ріднісіньких дітей.

Та врятувать від мук грядучих,
Які готує нехрист злий,
Що страхом став років біжучих.

УІІІ

Що страхом став років біжучих –
Маскований творитель злób,
Вогнями обложивши гльób,
І гріє обманом падучих.

Обманством із брехонь плодючих,
Ширає світом вбивчих злób –
Повний захланства та жадоб,
В загарбанні країн дрімучих.

Задумав знищити краї,
Щоб бездержавнії гої –
Загнати у колгоспні сіті.

Та не одурить світа мім,
Бо наймиліший всім у світі –
Лиш батьківський родинний дім.

IX

Лиш батьківський родинний дім –
Є терем вибраний для люду,
Не з тьми, розпусти, зла і бруду –
Закон вікуючий у нім.

В природнім, Божеькім, святім
Законі розвиток народу,
Де довга вічність родоводу,
Втішається життям своїм.

Не дармоїдства смертний гін
Здолає вічності рубін,
Що світить в Божому законі.

Тож дім на рубіні твердім,
Що закріпивсь на земнім лоні,
Є найдороший над усім.

Х

Є найдорощий над усім,
Як віковічна авреоля,
З якої любо сяє воля,
На постаменті життевім.

Блаженний життедайний дім,
На лоні батьківського поля,
Де радісно народня доля –
Цвіте в віночку осянім.

Приміщень кращих світ немає,
Бо все родинний дім кохає,
Що з батьківських виходить брам.

Усе в любовному полоні,
Вертається в родинний храм –
Існуючий на земнім лоні.

XI

Існуючий на земнім лоні,
Як найсильніший патронат,
Де з лицарів сіда сенат –
При княжому святому троні.

Та хилить голову в поклоні,
Країн освячених прелат;
Шанує рідний маєстат –
Князя у батьківській короні.

Бо князь – є вибраний легат,
На цей родинний патронат,
Що не здаєсь чужій мамоні.

По своєму держить рідний храм,
У найсильнішій охороні,
І люд щасливий тільки там.

XII

І люд щасливий тільки там,
У батьківщини маєстаті,
Що в життєвій квітучій шаті —
Передає віки синам.

Владарський блиск із злотих брам,
Ясніє в рільників палаті,
І творчий дух в селянській хаті,
Що квітом стелить вхід вікам.

По всеплодючим ріднім полі,
Де квітне дар краси і долі
У життєдайності — короні.

І нарід мій з любов'ю волі,
Не пропode в чужій неволі,
Бо йде по Божому законі.

XIII

Бо йде по Божому законі –
Крізь темний світ – до ясних мет,
Де видно батьківський намет –
У синьо-золотій короні.

Комуни ж цар при смертнім сконі,
Між злом – добром веде дует,
Що спалить мафії памфлет,
Збудований на беззаконні.

Тож не одурить світа гном,
Бо правда – смертний меч над злом,
А вічність на родиннім троні.

Бо люд щасливий тільки там –
У дому рідного полоні,
Чого не знищить встеклий хам.

XIU

Чого не знищить встеклий хам —
Твердинь Господнього закону,
Й народного святого трону,
Що сяє вічністю світам.

Загибель мафії, катам —
За тріумфуючу мамону,
В близу караючого скону,
Що передасть ганьбу вікам.

На постаменті життєвому,
Будучність в обряді своєму —
Для мирних поколінь грядучих.

Вклонися Господу святому,
Й бери закон для свого дому,
Не з Маркса тьми, а з зір блискучих.

МАГІСТРАЛ

Не з Маркса тьми, а з зір блискучих –
Зійшов із неба, як закон,
Що зріс в родинний пантеон,
Для земних сотворінь живучих.

Що дише духом невмиручих
Його живий родинний стан;
Чого не знищить злий дракон,
Що страхом став років біжучих.

Лиш батьківський родинний дім
Є найдорощий над усім –
Існуючий на земнім лоні.

І люд щасливий тільки там,
Бо йде по Божому законі –
Чого не знищить встеклий хам.

4 – 26. УІ. 1965

ВІНОК П'ЯТИЙ

ДИНАСТІЇ

ДОРОГОМУ МОЄМУ ПРИЯТЕЛЕВІ

Ред. Петрові ЯМНЯКОВІ

присвячує

Автор

I

Сіянням культу давніх літ —
Видніє мудрість прометеїв,
Із їхніх провідних ідей,
Спадає світло в темний світ.

І видно дармоїдів міт —
З управи вбивчих фарисеїв,
Що тьмою зрадників — лакеїв,
Зтинають з пня народний цвіт.

Лиш світла не закриють тьмою,
Бо знай, вонож над темнотою —
Побіда в виді осяйнім.

Тож крізь антихриста затьміння
В нові віки, народам всім —
Блищать династій володіння.

II

Блищать династій володіння,
Для погибаючих людей,
Що днесь руїни асмодей,
Зміта в колгоспне животіння.

На захист свого покоління,
Візьми побідний меч святий,
І посади на трон міцний —
Незламних лицарів правління.

Хай днесь прозріє люд сліпий,
Куди веде антихрист злий —
Обманством, розкладом і тьмою.

Без чести, сорому й сумління —
Руйнує мафії рукою —
Найкращі людські провидіння.

III

Найкращі людські Провидіння,
Що увінчав здоровий ум —
Віночком філософських дум,
Людей шляхетности й сумління.

Що в дар для людського спасіння,
Ввели князів у рідний дім,
Щоб не рядили всі у нім,
Та не котились до падіння.

Куди спихає мафій гніт,
А ти не вдержишся у своєму,
Бо отаманства підлий спліт,

Понищив охорону дому —
Тверду будову, як граніт,
Що будував розумний світ.

ІУ

Що будував розумний світ –
Ту найвірнішу охорону,
Яка не зрадить свого трону –
Це ж княжа власність – вічних літ.

Не обраний хвилево вїйт,
Що не впевняється ні в чому,
З державного зіскочить трону –
За ковбаси глилої сніт.

Та не династій охорону
Зтягнути ковбасою з трону,
Бо не чабанський це живіт.

Влада незламного значіння,
Яку тримає покоління,
Як свій родинний моноліт.

У

Як свій родинний моноліт —
З одною владною главою,
Щоб в домі не рядив рукою —
Безглуздний анархічний спліт.

Послухай правди многих літ —
Говорить мовою такою:
Ніде в рідні нема спокою,
Де в неї кожний член є війт.

Лиш там, де батько головою,
У благодатному спокою,
Пишається родинний дім.

За Божим вказом повеління —
Це князь в народі людям всім,
Владар великого значіння.

УІ

Владар великого значіння –
Покликаний господар – пан,
Віками славлений титан,
Для краю рідного правління.

Що в славу вводить покоління,
Через уродженців талан,
Що славою вінчають стан,
В його же царстві володіння.

В будучність вдивлений владар,
Обводить батьківський вівтар –
Найкращим виростом народу.

Із нього зложене склепіння
Тримає сильну загороду,
Що не пуска у вир падіння.

УІ

Що не пуска у вир падіння,
Своїх улюблених дітей,
Законом Божеських ідей –
Веде до вічного спасіння.

Блискучу лампу Провидіння,
Несе розумний Прометей,
І світить промінь життєвий –
В лямпаді вічного горіння.

Державне світло многих літ,
Що засвітив розумних світ –
На троні рідної держави.

Розквіт промінний моноліт –
Краси, життєвості і слави,
Зібравши кращий людський міт.

УІІІ

Зібравши кращий людський міт —
Обдарених синів народу,
І їм владар у нагороду,
Послав шляхетности привіт.

А їхніх думань самоцвіт,
Засяв крізь темноти негоду,
І з тьми під ясности погоду —
Привів людей в культурний світ.

Бо сильне їх розумне слово,
Скріпило людську плоть духово,
І збудувало вічний храм,

На славу вічну князям,
Бо для добра людей і світу —
Лиш князь збирав перлини міту.

IX

Лиш князь збирав перлини міту –
Уроджений плекав талан,
Квітчаючи державний стан –
Красою вибраного цвіту.

З поем будуючого спліту –
Життєвий виринав пеан,
Що увінчав родинний лан –
Вінком здорового розквіту.

Пеан із вибраних думок,
Моральним тоном вів танок,
Під християнськії закони.

Премудру укладав освіту,
Достойний володар корони –
Культури взір ширив по світу.

Х

Культури взір ширив по світу –
По волі Божих вказівок,
Та поступово: крок-у-крок –
Виводив люд з анархій, гніту.

З моральних покликав еліту,
І їхніх слухав він думок,
Що впливали мов струмок –
Добра із вибраного міту,

Що витворив високий ум,
У носіїв глибоких дум –
Достойних Божого привіту.

У християнстві бачив чар,
Тож увінчав країну цвіту –
Людьми, що носять Божий дар.

XI

Людьми, що носять Божий дар,
Народні князь складав канони,
І край пишавсь в вінку корони,
Де правив мудрий володар.

Не було в нім партійних свар,
Ані антихриста мамони,
Що ломить Божеські закони,
І з рідних робить яничар.

Лиш княжі водії народу,
Вказали для твого роду –
Увіковічення вітвар.

Тому для людського розквіту,
Покликав мудрий володар –
Із них будуючу еліту.

XII

Із них будуючу еліту,
Прийняв народний корифей,
І дав шляхецтва привілей –
Достойним гідного привіту.

Які бо для законів світу
Шукали Божеських ідей,
Щоб для держав, родин, людей –
Були пригожими розквіту.

Ото ж гляди – та розбирай,
Хто схороняв твій Рідний Край
Від зла, анархії, розпусти.

Це мудрих глав збережень дар,
Для пусто-главої капусти –
Прийняв розумний володар.

XIII

Прийняв розумний володар,
Моральну силу охорони,
Щоб зберегла життя закони,
Які подав Небесний Цар.

Розумний дім, а не скотар,
Збудований на людські скони,
Де зводить люд шляхом мамони —
Антихрист зводник та бунтар.

Та не смертельний дім скотини,
Для твого краю — України,
Що квіт від княжих володінь,

Блискучим видом самоцвіту,
Пишався терем поколінь —
Достойний світського привіту.

XIU

Достойний світського привіту –
Творця Всевишнього закон,
І бажаний династій трон –
Збудований знавцями світу.

Та дім родинного розквіту,
А в ньому мудрий князь патрон,
Щоб не скотився люд у скон,
Де пхає гном вождями гніту.

А ти прийми князів у дім,
Вони дадуть людям твоїм –
Будучність вигляду ясного.

Бо лиш династій самоцвіт,
Іскрить з верхів'я золотого,
Сіянням культу древніх літ.

МАГІСТРАЛ

Сіянням культу древніх літ,
Блищать династій володіння,
Найкращі людські Провидіння,
Що будував розумний світ.

Як свій родинний моноліт –
Владар великого значіння,
Що не пуска у вир падіння,
Зібравши кращий людський міт.

Лиш князь збирав перлини міту;
Культури взір ширив по світу,
Людьми, що носять Божий дар.

Із них будуючу еліту,
Прийняв розумний володар –
Достойний світського привіту.

15. УІІ – 13. УІІІ. 1965

ВІНОК ШОСТИЙ

ЗЕМЛЯ

ДОРОГОМУ ШУРИНОВІ РОМАНОВІ ТЕРЕЩУКОВІ

присвячує

Роман

I

Під світлим небом, де сіяють зорі—
Розвив на гльобі мій Рідненький Край:
Пахучий, пишний, хлібний урожай,—
З найкращих скарбів земної комори.

Убрались ниви в кольорові взори;
Колише вітер запашний розмай,
І під багато-струнний співограй—
Виводить хвилі колосисте море.

Купають роси землеродний чар,
І парфумують Божественний дар,
В запашність хліба, молока і меду.

Життям видніє хлібоносний збір,
А на його чаруючу принаду —
Видюче око посилає зір.

II

Видюче око посилає зір,
Крізь проминаючих віків руїну,
І бачить рідну – славну Україну,
В нових віках, як чудотворний взір,

Що на розлогий рівнини простір,
На вибрану планети середину—
Селянство ставить краси вершину,
В красі квітучій хлібодайний твір.

З багатих скарбів земної комори,
Селянства діти нестимуть убори,
І у красу одягнуть Рідний Край.

Рільництва твого показовий твір,
Внесе красот вікуючих розмай—
На всеплодучий, вибраний простір.

III

На всеплодучий вибраний простір,
Де розквітають запашисті трави,
Та сіють пил пшениць злотавих лави,
На колосистий запашний добір.

Барвисті пашні укладають взір,
На рівнім полі райської держави,
І пахне земний дар краси і слави –
Прибравшись в пишний золотий убір.

Землі твоєї плодоносні чари,
Несуть з розмаю найцінніші дари,,
Для управляючих поля людей,

Яких веде по батьківським просторі
Взірцевого рільництва Прометей, –
Де сходить рай в рослинному доборі.

ІУ

Де сходить рай в рослинному доборі –
Любимцям видів земної краси,
І ти підкорений красі еси,
Що хвалиш все в сердешнім розговорі.

Душевним слухом слухаєш в покорі,
Дорадчих дум, зичливі голоси;
Тож Рідному Краєві принеси –
Рільництва взір – у поетичнім творі.

Ти взори бачиш рідної землі,
В пахучих квітах на зеленім тлі,
Твоєї хлібодайної країни.

Її ж продукт є найцінніший в горі –
В добі загроз голодної руїни;
Спасіння в дар несе смертельній зморі.

У

Спасіння в дар несе смертельній зморі,
Для погибаючих в індустрії світів,
Із їх варстатів до твоїх садів –
Звертає очі люд в немильному прозорі.

Бо лиш у земній рільників коморі –
Є життедайні виплоди хлібів,
Що на підставі мудрих цінників,
Вони спасіння в життєвім доборі.

Поникнуть саява блискотливих злот,
Під квітним зростом – виплодом болот,
Твоєї хлібородної держави,

Що всім варстатам ставить вперекір –
Найвищу цінність світової слави,
У вічній правді оцінок і мір.

УІ

У вічній правді оцінок і мір,
Вершком продукт рільничої країни,
Що від грози голодної руїни –
Відводить хлібом з голоду помір.

Та всім обманцям цін на перекір,
Збиває ціни мертвої машини,
Якою ошуст із полян України,
Стягав безцінно найцінніший збір.

Коли зйдуться голоду скрижалі,
Поникне вартість в мертвому металі –
Світів оманних гордості манір.

До тебе світський люд поверне зір,
І принесе тобі заслужені медалі,
За плодоносний хлібодайний твір.

УІІ

За плодоносний хлібодайний твір,
Хвалу почувеш близькості і далі.
Тобі поносять вибори зі сталі,
І проміняють за зернистий збір.

Відкриють брами у багатий двір,
Твої братерські співчуття і жалі,
Отим, які тобі несли печалі,
Що доручав всесвітний лицемір.

Ного подарки приймеш металеві,
І перетопиш на плуги сталеві.
Для справлення занедбаних степів.

Бо за добро землі у хлібнім зборі,
Із багатоліттям пройдених віків –
Схиляє людність голови в покорі.

УІІІ

Схиляє людність голови в покорі,
Пред маєстатом земних сівачів,
Що для плодючих запашних полів —
Шукали зросту в харчевім доборі.

Вони ж почують в райському притворі —
Хвалу від світських хлібоз'їдачів:
Тобі сьогодні наш юхвальний спів,
За виплід хліба голодовій зморі.

Хвалу їх приймеш з вимушених слів,
Із серця змиєш накіпіль гнів,
Що спричиняв тобі захланний світ.

Його ж голодний люд прийде здаля,
І принесе тобі заслужений привіт:
Вітай плодюча обрана земля!

IX

Вітай плодюча обрана земля,
Серед пустинь задимленого світу,
В садах, що віють медний запах цвіту,
На золотавих збіж твоїх поля.

Хай хлібом запахтить краса твоя –
Чужим світам крізь земную орбіту,
Щоб вийшов люд в життя з індустрій гніту –
З тенет пекельних злого короля.

Бо не для люду темний вир долини,
Що смертоносні виробля машини,
І ширить світом розклад-зіпсуття.

Хай хліб запахне з земної вершини,
Для поколінь наземного буття,
Щоб батьківські замаяли поля.

Х

Щоб батьківські замаяли поля,
На чорноземі райської країни,
Хай життєдайні виростить рослини —
Сільським народом справлена рілля.

Синівське око дивиться здаля,
Крізь низину неплідної долини,
На благодатні земнії вершини,
Що ввись підносить рідная земля.

Хай на її найкращих благ приноси,
Спадають з неба благодатні роси,
Щоб славним був пшениць злотавих збір.

На честь і славу панської держави,
Що життєдайний виплекала твір —
Найкращим взором світової слави.

XI

Найкращим взором світової слави –
Покажеш світу свій багатий край:
В рослинних квітах, Богом даний рай,
З законом Божим творчої устави.

Чудовий образ панської держави,
Де в колосистім сяйві збіж розмай,
Що многогранний вносить урожай,
Для людського життя в обіймах слави.

Сіянням виведеш дітей із чадів,
І приведеш у панський дім свічадів, –
У квітний рай під світлі небеса.

Ото ж дивись на рідний край квітінь,
Де найясніше світиться краса, –
Нехай відкриє око поколінь.

XII

Нехай відкриє око поколінь —
Землі своєї колосисті роди,
І, як блискучі земних благ клейноди —
Розставить в нивах, у красі видінь.

Промінним зором крізь темряву-тінь,
Нехай добачить землеродні плоди,
І край вбере чудовим взором моди —
У виді райським радісних квітів.

Землі твоєї золоті рослини —
Красот наземних сяючі вершини,
У колесі задимлених країв.

Тож хай зростають для твоєї слави,
І засіяють видом свічників —
Закриті скарби панської держави.

•

XIII

Закриті скарби панської держави,
Тобі тримають радісне життя;
Про скарби ці, лише твоє знаття,
Тебе поставить на вершинах слави.

Блаженний труд незламної постави
Із тебе скине затьми прикриття,
І для твого земного буття —
Краса блискучі піднесе заграви.

Твого краю райський краєвид
Із тебе скине бідолашний стид, —
І увінчає в пребагату славу.

Мистецька дія мудрих поколінь,
Вбере у шати панську державу,
Щоб засвітилась ясністю зорінь.

XIU

Щоб засвітилась ясністю зорінь,
Твоя багата – мати Україна,
Щоб зникла з піль наїзників руїна –
За вмілим твором здібних поколінь.

По мудрім пляні княжих володінь,
У щирій дії без пустого слова,
Вберуть тебе Вкраїно пречудова –
В найкращі шати в царині видінь.

Де батьківські лани широкополі
Для наймилішої твоєї долі –
Внесуть багатий земний урожай.

І засіє з між світів у горі,
Твій всеплодючий хліборобів край,
Під світлим небом, де сіяють зорі.

МАГІСТРАЛ

Під світлим небом, де сяють зорі,
Видюче око посилає зір –
На всеплодучий вибраний простір,
Де сходить рай в рослинному доборі.

Спасіння в дар несе смертельній зморі,
У вічній правді оцінок і мір,
За плодоносний хлібодайний твір –
Схиляє людність голови в покорі.

Вітай, плодюча обрана земля,
Щоб батьківські замаяли поля –
Найкращим взором світової слави.

Нехай відкриє око поколінь –
Закриті скарби панської держави,
Щоб засвітилась ясністю зорінь.

28. УІІІ – 30. ІХ. 1965

ВІНОК СЬОМИЙ

САД

МОЇЙ НАЙДОРОЩІЙ СЕСТРИ

ПАРАСКЕВІЇ ТЕРЕЩУК

присвячує

Роман

.

I

Коли сконало царство лиходія,
І увільнило золоті лани —
Обняли поле рільників сини,
Далекоглядним зором Прометея.

Народилась для них краси ідея
Й полинула полями вітчизни;
Слідом її полинули вони —
Підняті творчим духом корифея.

З ідеєю пройшли пухкий простір,
Де раєм був колись Господній твір —
Прикрашений всемаючим розмаєм.

Тут ставте взір добра, краси й принад,
Хай розвинеться зрость плодючим краєм —
Ідея мовить рільникам в пригад.

II

Ідея мовить рільникам в пригад:
Скінчилися антихриста тирани,
Та завладіли Божеські титани,
І засіяв золотoverхий град.

Під ясним саявом Київських свічад —
Ви трудолюбні рільники, селяни,
Погляньте в даль на батьківські поляни,
І взором посадіть красу з россад.

Розмежне поле в вид візьміть один,
Щоб був великим краєвид новин —
В квітучому й плодючому розмаю.

Не бідолашних вам даю порад,
Якими вас до творчости взиваю;
В красу поставте всеплодючий сад.

.

III

В красу поставте всеплодучий сад,
На рівній площі в вижини овиді,
Щоб видним був в широкім краєвиді –
Рільництва взір вікуючих свічад.

Хай творчіть вийде з українських хат –
Не руїнництво в віковичнім стиді,
Хай твір краси закриє вступ огиді –
Мистецьким взором життєвих принад.

Не вводьте в змаг лінивої забави,
В змагу держіться творчої все слави,
Щоб полонила трудолюбний люд.

Для здійснень твору, хай веде надія,
Та спомагає непохитний труд.
Щоб здалася красі вселюдська мрія.

ІУ

Щоб здалася красі вселюдська мрія,
Яка завжди бажала краси,
Лиш дармоїд руйнуючий світи –
Ганив її, всетворчости водія.

Краса світів – це не його лінія –
В комуністичнім пляні глупоти,
Що покриває тьмою гидоти,
Бездушний люд під кермою брудія.

Забрав його вогонь в пекельний вир,
За рабунковий довголітний здир –
Із українського сільського люду,

А вас прославить доброчинна дія,
Сини вкраїнські – лицарського роду,
На ріднім полі хлібного плодія.

.

У

На ріднім полі хлібного плодія,
Під райський сад приреченій землі,
Де квітне зрость вседайної рістні –
Отут хай стане здійсненням візія,

Як чародійна світна епопея, –
Зі снів, фантазій, здійснена в ділі,
На ідеально-справленій ріллі,
Щоб пахла вам взоруюча лілея.

Зробить це легше, як оту ракету,
Щоб на камінну місячну планету
Забрала вас із райської квітні.

Не в місяцях зростає виноград,
А на землі в родючому теплі,
Під ясным небом соняшних свічад.

УІ

Під ясным небом соняшних свічад,
Для люду Богом створеній планеті,
Обдареній в родючости прикметі –
Природним квітом Божественних чад.

Із них вложіте показовий сад –
В алейних рамах у віконнім сплеті,
Щоб по лінійно-біглих рам паркеті,
Летів далеко людський зорогляд.

В квадрату сіть сплетіть алейні рами,
Щоб красувався образ панорами –
Чудовим видом золотих вікон.

Чому ж такий взірець припав під взгляд?
Бо рівний степ немає перепон, –
Кладіть аграрний твір в форемний лад.

УІІ

Кладіть аграрний твір в форемний лад –
На ріднім полі батьківського краю.
Хай взір відкриє славу браму раю –
Для працюючих степових громад.

Нові оселі хай ввінчає сад –
Вінком пахучим квітлого розмаю,
У пребагатій ріжноті врожаю,
Під симфонічним співом серенад.

Хай вкруг оселю зелень обіймає,
Немов зіниця ока хай сіяє,
З пшенично-війних золотих вікон.

Коли ж красі вклонилась ваша мрія,
Тоді будуйте райський паї зільйон –
По досконалім пляні чудодія.

УІІІ

По досконалім пляні чудодія,
Хай розвинеться земна красота.
Хай Україна в пашнях золота –
З садів заграє в тони соловія.

Утішить люд появлена подія,
На життєдайнім троні висоти,
Під небом синьо-жовтим ясноти,
В чаруючих обіймах любодія.

Нехай добро, краса, любов і спів,
Пливуть полями запашних степів,
Для творчого селянського народу.

На земнім лоні відкривайте рай;
Поставте взором квітяну природу,
Хай мелодійно грає Рідний Край.

IX

Хай мелодійно грає Рідний Край –
На обдарованій добром планеті,
В плодючому й квітучому букеті, –
Чим красувався Богом даний рай.

Землі красу вседайну відгадай,
Та не зривайся в фантастичнім леті
В космічну вись, в антихриста ракеті,
І на пустинях раю не шукай.

Не з місяців скидав Господь Адама,
А на землі закрилась райська брама,
Коли у рай з пустинь залізло зло.

Творця добро, та гнома зло пізнай,
І квітами вбери наземне тло,
Нехай знова відкриє брами рай.

Х

Нехай знова відкриє брами рай —
На пречудової землі просторах,
Названої раєм в Господніх творах,
Де розвинувся життєвий розмай.

Її співає гимни зореграй —
З небесних хорів в золотих уборах,—
Мелодія вселенної в прозорах,
Голубить сяйвом земний урожай.

„Блаженні лагідні наслідять землю” —
Сказав Христос — народньому же плем’ю,
Отож земля приречений рай людям.

На ній будуйте вічності святині,
Хай радісне життя подасться вам —
Аграрним твором в рідній Україні.

XI

Аграрним твором в рідній Україні,
В квітучих рамах ставте павільйон, —
Пшеничне сяйво золотих вікон,
Нехай вінчають рам квітучих скрині.

Щоб прояснив стемнілий зір людині —
Красуненьки взірцевої бонтон,
Хай вчує ухо симфонічний тон —
Співучого життя на земнім лоні.

Де відслонився довго жданий рай,
А в ньому ваш плодючий Рідний Край —
Безсмертністю звінчає покоління

Великої народної рідні.
Лиш Рідний Край подасть для вас спасіння,
В саді взірцевім з хлібної рістні.

XII

В саді взірцевім з хлібної рістні –
Продовжиться життя віками;
Обняті миром, радістю, піснями –
Сходитимуть в віки шасливі дні.

Народня вічність не згаса в рідні,
У Ріднім Краю з плідними полями,
Щоб віковічність не розсталась з вами,
Її поставте на родиннім пні.

Хай виростає сад в Рідненькім Краю,
Та хай держиться в батьківськім звичаю –
Новорожденний рід – держимий син.

В усеполючій рідній Україні –
Аграрний твір наділить вас один –
Добром багатим, на красот вершині.

XIII

Добром багатим, на красот вершині,
Хай розвинеться життєдайний рай –
Ваш показовий між краями край,
На земнім гльобі в світлій середині.

Де парфумують пахощі рослинні,
Та грає в росах небний зореграй, –
Встеляє землю квітаний розмай,
І світять вічністю Христа святині.

Отут прославить вас краси взірець,
А вічності заложать вам вінець –
Традиції прадідні з родоводу.

На вибраній пушистій площині,
Де Бог посіяв райську природу –
Засяє дім української рідні.

XIU

Засяє дім української рідні,
Увінчаний вседайними квітками,
Де безлічних солістів голосами —
Чарують люд улюблені пісні.

І не фантазія оце у сні,
А Рідний Край з найкращими полями,
Де вашим твором й вашими руками —
Відкриються закриті райські дні.

Пригорне радісним життям селянів,
Чаруюча симфонія полянів —
В любуючій — вікуючій красі.

Яку поставить ваша власна дія
У перехідному в добро часі,—
Коли сконало царство лиходія.

МАГІСТРАЛ

Коли сконало царство лиходія,
Ідея мовить рільникам в пригад:
В красу поставте всеплодучий сад,
Щоб здалася красі вселюдська мрія.

На ріднім полі хлібного плодія,
Під ясным небом соняшних свічад,
Кладіть аграрний твір в форемний лад,
По досконалім пляні чудодія.

Хай мелодійно грає Рідний Край;
Нехай знова відкриє брами рай –
Аграрним твором в рідній Україні.

В саді взірцевім з хлібної рістні –
Добром багатим на красот вершині,
Засяє дім вкраїнської рідні.

ВІНОК ВОСЬМИЙ

ПОКРОВ

ДОРОГОМУ БРАТОВІ ПЕТРОВІ

присвячує

Роман

I

В блаженнім краю вічною красою,
Видніє поле земного раю;
Тут, де святих у вітчину свою,
Прийняв народ побожного устрою.

Коли антихрист лютий з сатаною,
Погнали світом вбивчую змію,
Тоді Господня Мати вітчину твою,
Укрила владно ризою святою.

Христові вої стали над Дніпром,
Та вічність дану Господом Христом,
Охороняють в чесного народу,

Від розкладу зміїних водіїв,
І в темноти наземної негodu,
Сіє світло Божих свічників.

II

Сієє світло Божих свічників –
Над Боголюбним во Христі народом,
Де Ірод мстивий вирушив походом –
Від людовбивчих первісних віків.

Як матерям невинних вбив синів,
І розіп'яв Христа проклятим родом,
Тоді пішов у світ зміїним ходом,
І до твоїх причалив берегів.

До берегів квітучої України,
Щоб довести в бездушність та руїни
Народ, що цінить християнський дух.

Та Божа Мати на сатанський гнів
Звертає пильно людський зір і слух,
І розганяє темряву світів.

III

І розганяє темряву світів —
Господня Мати над блаженным краєм,
Та захищає вірувань звичаєм —
Безсмертну душу славних Русичів.

Лютує пекло світських паліїв;
Вбиває плоть антихриста розбоєм,
Та вічний дух безсмертності пробоєм,
Несе перемогу для нових віків.

Цариця вічності святого краю,
Господня Мати у наземнім раю,
Скриває люд твій під святий Покров,—

І до кінця сатанського розбою,
Несе перемоги вічну хоругов —
Безсмертний дух перемогною рукою

ІУ

Безсмертний дух побідною рукою,
Відводить смертність від святих людей;
Веде у вічність Божий корифей –
Твій чесний люд з душевною красою.

Цариця світу ризою святою
Охороняє край побожний цей,
На земнім лоні святошів лицей,
Що нищить Ірод в змові з сатаною.

Христа розп'яти кат задумав знов,
І точить чисту християнську кров –
Нашадок зла сребролюбних Юд.

Не людям смерть в душевному покою,
Коли від них же відганяє блуд –
Цариця неба ризою святою.

У

Цариця неба ризою святою,
Хоронить душу від меча катів;
Катам страшного суду Божий гнів,
Зближається останньою добою.

Не спинеш кар тілесною рукою,
Як гріх приплив до смертних берегів,
І розклад охопив антихриста жреців —
В анархії всесвітнього розбою.

Та Божа Мати під міцний Покров,
Скриває чесну душу й чисту кров,
Побожного селянського народу.

В добі затьміння й розкладу світів,
У найтемнішу світову негоду,
Охороняє славних Русичів.

УІ

Охороняє славних Русичів –
Свята Цариця людського спасіння,
Що зберігає чесне покоління –
Блискучим культом Божих свічників.

Шляхом законів до нових віків –
Веде людей душевне Провидіння,
Що укладає вічності ісіння,
Під володінням мудрости князів.

Моральний люд вінчає Божа Мати,
Та у душевні одягає шати,
Щоб не вклонивсь розпусті світських зграй.

В церквах Господніх твій безсмертний спів,
І благодійством сяючий звичай,
На земнім лоні золотих степів.

УІІ

На земнім лоні золотих степів,
Пахучий цвіт рослинного розмаю –
Краса природи в Божественнім краю,
Під світлим небом Божих свічників.

Отим же полем під пташинний спів,
У квітних днях чаруючого маю,
Приходить з неба до твого раю –
Господня Мати – захист Русичів.

З народним співом Божественні дзвони,
Несуть у вись з Марійської амбони –
Святих симфоній величний пеан.

Пливе луною рідною землею,
Понад прадідний всеплодючий лан,
Де зріс народ з безсмертною душею.

УІІІ

Де зріс народ з безсмертною душею,
Під світлим небом Вифлеемських зір,
Та культ Христа узяв собі на взір,
І вічності вклонився Прометею.

Свята Цариця ризою своєю,
Твій християнський схороняє твір,
І твій народний велилюдний збір –
Вікуючий в Господнім привілею.

Закони Божі вічного життя,
Обняли міцно людські почуття,
Які ведуть людей шляхом правдивим,

У життєдайний твій наземний рай,
Де розвинувся взором блискітливим –
Прадідної краси – святий звичай.

IX

Прадідної краси — святий звичай,
Вбирає Рідний Край у вічні шати,
До нього з неба сходить Божа Мати —
Її вітає співом квітний май.

Прибралось цвітом — поле, луг і гай,
Святині Божеські, дома і хати;
Усе зібралось, щоб оспівувати —
Її святий Покров і Рідний Край.

Усе благає піснею—мольбою:
Царице вкрий нас ризою святою,
Від людовбивчих земних василиск.

Сховай усеплодучий рідний рай
І, в ньому вічний християнський блиск,
Що Син Господній вніс в побожний край.

Х

Що Син Господній вніс в побожний край –
Безсмертя дари вибраному люду,
Щоб від темнот, розпусти, зла і блуду –
Охоронило прадідний звичай.

Оточений туманством світських зграй –
Посідачів розпусти, тьми і бруду,
Пекельний прах в вогнях страшного суду,
Що видовжить ганьбу йому в безкрай.

Та твій народ під ризою святою,
Поставить Бог судейською рукою,
По благодатній правій стороні.

Твій край засяє райською красою,
І християнський культ у вітчині,
Для людського морального розвою.

XI

Для людського морального розвою —
Це християнством вінчаний звичай,
Чим процвітає боголюбний край —
Хоронений Покровою святою.

О, Божа Мати, просимо мольбою:
Відкинь облуду звироднілих зграй,
І увільни наш сяючий звичай,
Від темних мод сатанського устрою.

Що тьмою злоби покриває світ,
І в темряві дітей народніх цвіт —
Стинає злобно дідьчою косою.

Та не загинеш від коси катів,
Коли безсмертя сяє над тобою —
З розвою культу зоряних віків.

ХІІ

З розвою культу зоряних віків,
Збирає вічність нарід України;
Моральністю укріплює родини —
За мудрим вказом славних прадідів.

Де чесна мудрість лицарів — князів,
Вложила в нарід життєві жарини,
І під небесні піднесла вершини —
Безсмертну душу земних сівачів.

Де під Покровом чистоти Марії,
Дітей виводять матері святії,
Твоєму краю культу носіїв.

Для людського добра, краси, покою,
З твоїх сповитих мораллю домів —
Родинна вічність сяє над тобою.

XIII

Родинна вічність сяє над тобою,
І розганяє смертоносну тінь,
Що розкладає людських поколінь —
Убивчою антихриста жагою.

Господній голос ангела трубою
Взиває люд твій до своїх святинь,
Щоб не зблудив у світській тьмі пустинь,
І не остався в спаленому гою.

Чекає пекло на тілесну тлінь,
Взиває рай духових воскресінь,
Для вічних поколінь святого краю.

Свої святині славних прадідів,
Нехай сіяють на полях розмаю —
Небесним світлом Божих свічників.

XIU

Небесним світлом Божих свічників —
Схорониш поколінь свого люду,
Від розкладу, занепаду і бруду,
Та від пекельних атомних вогнів.

Минеш ганьбу історій клятих днів,
Де гном завів оманством знищень злуду,
Коли побачив вид страшного суду,
Що йшов за ним дорогою віків.

Лише закони в силі прадідів,
Врятують душу лицарських синів,
Щоб не попала в ганьб довічних чад.

Для них же під Покровою святою
Блищить життям золотоверхий град —
В блаженнім краю вічною красою.

МАГІСТРАЛ

В блаженнім краю вічною красою,
Сієє світло Божих свічників,
І розганяє темряву світів –
Безсмертний дух побідною рукою.

Цариця неба ризою святою,
Охороняє славних Русичів,
На земнім лоні золотих степів,
Де зріс народ з безсмертною душею.

Прадідної краси святий звичай,
Що Син Господній вніс в побожний край,
Для людського морального розвою.

З розвою культу зоряних віків,
Родинна вічність сяє над тобою –
Небесним світлом Божих свічників.

20.XI – 15. XII 1965

ВІНОК ДЕВЯТИЙ

РІЗДВО

ДОРОГОМУ БРАТОВІ СТЕФАНОВІ

присвячує

Роман

I

По склоні земного смеркання,
Наближується темна ніч,
Та пітьму ночі зводить пріч —
Зоря Різдвяного сіяння.

Її стрічають привітання —
Запаленням воскових свіч,
І мільйони людських віч —
Зорять спасаючі світання.

В блискучім небі у горі,
Проміння світлої зорі
На земну сиплеться дорогу,

І за промінням провідним,
З поклоном вродженому Богу —
Йдуть мудреці у Вифлиєм.

II

Йдуть мудреці у Вифлеєм —
З поклоном вічному Месії,
Що воплотився від Марії,
За благовіщенням святим.

В пророцтві сповненням ясным,
Здійснились правди віковії,
Та під лямпади зорянії —
Явились образом живим.

Над Ним зоря блискучо сяє;
Хор ангельський Йому співає —
В тихеньку нічку на полях.

Дрімучим полем осяним,
Царі з востоку йдуть на шлях,
За ясным світлом провідним.

III

За ясным світлом провідним,
Идуть мудреці шукать Месії,
Щоб принести в віки новії —
Життя з законом всеблагим.

Щоб увінчались осяйним
Віночком людської надії;
Отож розумні володії,
Лице схиляють перед Ним.

Перед народженим Дитятком,
Що є безсмертності початком —
Для ввіковічення родин.

Це Він безсмертне Провидіння —
У людській плоті Божий Син,
Що люд провадить до спасіння.

ІУ

Що люд провадить до спасіння —
Шляхом освітлення віків,
На землю райських квітників —
В красі Господнього квітіння.

Для твого ж люду покоління—
На землю Сина Бог привів,
Щоб вигнав тьму з безбожних днів,—
І райські відслонив видіння.

Вітайте ж Божеське Дитя,
Що вічності дає життя,
Для помираючих народів.

Тож володарські управління:
Закон для вічних родоводів,
Сприймають з Божого веління.

у

Сприймають з Божого веління –
Проречений безсмертя дар,
Що в світ приніс Небесний Цар –
Для всенародного спасіння.

Ідуть за світлом Провидіння,
Царі під зоряний свічар,
Беруть безсмертних культів чар,
Для ввіковічень покоління.

Твій князь святий Володимир,
Приніс тобі душевний мир:
Для слави, сили і розвою.

Діди твої пішли за ним,
Бо вів небесною красою –
Життя безсмертного сприєм.

УІ

Життя безсмертного сприєм,
Розумний князь приніс до краю,
Щоб вбрати люд в красу звичаю –
Ходив за культом в Вифлеєм.

Перед Дитятком віковим,
Вклонився княжою главою,
Бо тож усіх красот – в розвою,
Воно є блиском осяйним.

Воплочений Господній Син,
Щоб люд спасти – лиш Він один,
Приніс безсмертності проміння,

І люд за світлом життєвим
Введе у вічність покоління,
Що розвивається за ним.

УІІ

Що розвивається за ним —
Душі народної культура;
Зникає темрява похмура,
Під Божим світлом осяйним.

І княжим проводом міцним —
Мужніє лицарів натура,
Валиться царство самодура,
З його колгозом світовим.

Мандрує в ад безбожний люд,
Що звів його сатанський злуд,
І вивластив з душі і краю.

Зорі небесної проміння,
Вінчає мораллю тривкою —
Безсмертне людське покоління.

УІІІ

Безсмертне людське покоління,
Що славить батьківський звичай,
І віковічить Рідний Край—
Дитятком з дарами спасіння.

Його науки — Провидіння,
Дало тобі безсмертя пай,
Щоб замінивсь твій край у рай,
Під світлом Божого проміння.

І лине в ясні небеса —
Твоїх же колядок краса,
Прадідним вложена настроєм,

У мелодійних голосах,
Летить пеан під небеса —
Безсмертної душі гобоем.

IX

Безсмертної душі! гобоем,
Радів співучий нарід твій –
В Різдва симфонії отій,
Під віковичним зореграєм.

Тож над твоїм блаженним краєм –
Хоралів ангельських постій,
Та вічність в зірці осяйній –
З прадідним звінчана звичаєм.

Зоріє в світлих небесах –
Різдва Господнього краса,
У вічно сяючій лемалі,

Що відганяє тьму пробоем,
І на блискучім п'єдесталі –
Стається вічності постоем.

Х

Стається вічності постоем –
Творця Небесного закон, –
І зоряний Різдвяний трон,
Сповитий мировим спокоєм.

Де править життєвим розвоєм
Спаситель – вічності Патрон,
Щоб людовбивчий фараон,
Не вбив народу злим устроєм.

З амбони славних прадідів,
Лунає віковічний спів –
Під зоряними небесами.

Різдвяний мелодійний тон,
Вітає колядок піснями –
Життя безсмертного закон.

XI

Життя безсмертного закон,
Приніс Спаситель для народу,
Щоб стримати розпусти моду,
Яка несе народам скон.

Дитятко Боже твій Патрон,
З ним Бог прийшов до твого люду,
Щоб вивести з темниці бруду –
Людей у райський пантеон.

Тож мудреці Христа вітають –
Та іншим шляхом повертають,
До своєї рідної країни.

За ними йде Господня Мати,
Спасаючи життя Дитини –
Та до твоєї входить хати.

XII

Та до твоєї входить хати,
Господня Мати Пресята,
Що людям сповила Христа,
Щоб райські відкупив палати.

Та душу людську врятувати,
Від сатанинського кнута,
Чим править мафія ота,
Що йде народи руйнувати.

З пекельним атома пристроєм,
Спішить діявольським пробоем –
Людоненависний садист.

Та мир, безсмертність і закон,
Несе новий Євангелист, –
І вічності будує трон.

XIII

І вічності будує трон —
Сильний народний дух священний,
Що ввіковічив Бог Рожденний,
І в дар приніс життя закон.

До золотих дійшовши брам,
Твій вічний люд Христом спасенний,
Що в дім прийняв закон блаженний,
І в вічність передав синам.

Спасенне світло це єдине,
Веде твій нарід України,
До осяйних нових віків.

До рідної приносить хати —
Світильник Божих свічників,
З Різдвом Господнього Дитяти.

XIU

З Різдвом Господнього Дитяти,
Прийми до хати Божий спів ,
І маєстат святих князів –
Для злотоверхої палати.

І прибери в культурні шати –
Родину славних прадідів,
Щоб Боже світло правнуків,
Могло безсмертям обійняти.

Цей життєвий Господній дар,
Несе тобі Небесний Цар –
Для вічного твого розвою.

Тож міць твого існування,
Пливе зорею осяйною –
По склоні земного смеркання.

МАГІСТРАЛ

По склоні земного смеркання
Йдуть мудреці у Вифлеєм,
За яким світлом провідним,
Що люд провадить до спасіння.

Сприймають з Божого веління,
Життя безсмертного сприєм,
Що розвивається за ним —
Безсмертне людське покоління.

Безсмертної душі гобоем,
Стається вічнотти постоем —
Життя безсмертного закон.

Та до твоєї входить хати,
І вічності будує трон —
З Різдом Господнього Дитяти..

ВІНОК ДЕСЯТИЙ

ВОСКРЕСІННЯ

**ДОРОГИМ КУЗЕНАМ АНАСТАСІЇ І о. АНДРІЄВІ
ДВОРАКІВСЬКИМ**

присвячує

Роман

I

В високе небо ласкою безкрає,
Летить з Голготи госос молитов;
З Христа спливає неповинна кров, —
А Мати Божа під хрестом ридає.

З гори в долину грішний люд вертає,
Розп'явши Бога, правду, честь, любов,
Та темряву гріха обнявши знов,
І Боговбивством ум свій прославляє.

Та захитались земнії основи,
Померкло світло дня в очах людей,
І в храмі Божім замкнених дверей, —
Залізнії розпалися окови.

„Сповнилося" — й заклилися уста,
Побідним словом Господа Христа.

II

Побідним словом Господа Христа –
Скінчилось на хресті Його терпіння,
Народам вічність на Його моління –
Подарувала Трійця Пресвята.

Та не видніє райська краса,
Для людських віч сліпучого зоріння,
Бо заслонила життєві видіння –
Пустинна пітьма, зло і глупота.

Згубивши зір у тьмі юрба ота,
Не догляділа людського спасіння,
Забрала в неї вічності ісіння –
Пророків фалші – вбивча темнота.

А там, де кличе правда золота,
Підноситься безсмертна чеснота.

III

Підноситься безсмертна чеснота,
З Христа терпінням для спасіння люду.
А смерть забрала в ад обманця Юду,
Який за срібняки продав Христа.

З пустині виповзла змія ота —
У повноті вбиваючого яду,
Щоб утрити вічний дух народу,
Й бездушний нарід взяти за скота.

Змією злоб утроєна юрба,
Замучила Христа в гріха жадобі—
Тяжким камінням привалила в гробі,
Щоб не здрігалась совісти журба.

Ось так найкращий люд юрба руйнує,
Бо чесним лиш Господь життя дарує.

ІУ

Бо чесним лиш Господь життя дарує;
Смертельність людську подолав Христос,
Життя народам Він приніс в принос —
Отам, де гідність людська процвітає.

Народню душу Бог життям вінчає,
Ту, що минає світовий хаос,
А цінить свій душевних мрій патос,
Який для люду вічністю триває.

Лише бездушна тлінь з віків зникає;
Вогнем спалиться Христовбивчий люд,
З гріхом смертельним стане перед суд,
Який по правді вирок прочитає.

Бо правді в гробі, здушений на дні,
Уже минають три смертельні дні.

У

Уже минають три смертельні дні,
Як грішний люд тиранською рукою,
Убив Христа, й для совісти спокою,
В печері тіло поховав скальній.

Сховавши Бога, щоб в сіонським сні,
Він був над світом певною владою,
Загнавши люд в колгоз оманства тьмою,
Для працювитої йому рабні.

Та не здавив душі в твердій скалі,
Де поховав тілесний скон Месії,
Бо дух – не є матерії гнилі –
Зворушив словом гори кам'янії.

Розкинув гріб, привалений скалою, –
Христос Воскрес – погребаний юрбою.

УІ

Христос Воскрес — погребаний юрбою,
І в вічній славі знісся до небес,
Вказавши для людей життя прогрес —
Безсмертного духового постою.

Тож під душевною зостань владою,
Народе мій, в добі лихих чудес,
Щоб не сконав, а для життя воскрес —
На ріднім полі в райському устрою.

Що воскресінням оновив Христос,
Для людности з душею життєвою.
Тож украси мистецькою рукою —
Свій край, під висю плодовитих рос.

Воскресший дух для райського розвою,
Обняв людей небесною красою.

УІІ

Обняв людей небесною красою,
В заграві дзвонів воскресіння день,
Врочисті звуки життєвих пісень –
Поніс світами мирною луною.

Святочний ранок радістю дзвінкою,
Возніс життя пеан під неба синь;
З прадідних, вічно-золотих святинь,
В воскреснім дні із вірою святою.

Прибралось поле зростю квітяною
На життєрадість земних сівачів,
Де воскресіння миноносний спів –
З'єднав людей любовію тривкою,

Що Бог приніс в воскреснім дні,
І дарував для людської рідні.

УІІІ

І дарував для людської рідні –
Безсмертя міт в родинному розвою,
З побожною душею провідною,
Яка провадить нації міцні.

Що крізь потоп перепливуть в судні;
Пройдуть вогонь відважною ходою,
Розкинуть гріб, привалений скалою,
Що виросла з бездушної черні.

Розтопляться матерії скальні,
Під власним тисненням вогненним,
Бо тлум бездушний з виробом нужденним –
Заліз в пітьму в технологічні дні.

Завів у тьму антихрист в беззаконні,
Та райський вид прирік на земнім лоні.

IX

Та райський вид прирік на земнім лоні —
Не міт брехонь, а воскресіння день,
В красі яснень, квітіння і пісень,
Що рознеслись по земній оболоні.

Отут, де творчий дух на вічнім троні,
Під життєдайним сяйвом воскресінь,
Що призиває людських поколінь —
Тримати рід у вічності короні.

Народня вічність в Божому законі;
Блаженний нарід, що обнятий ним,
Бо він буде владикою міцним —
По сатанинським неминучим сконі.

Тоді твій край вбереться в райський пух:
„Чого не бачив зір, не чув і слух“.

Х

„Чого не бачив зір, не чув і слух",—
Сказав Христос про райськії видіння
Невже ж на тії земнії квітіння,
Не поведе тебе всетворчий рух?

На чорнозему твій родючий пух,
Введи своє трудяще покоління,
Хай висіє рослин всемаючих насіння,
Щоб життєвий світильник не потух.

Народу смертний не уб'є обух,
Коли його скріпило воскресіння,
І оповило ласкою спасіння—
В незламній силі прадідівський дух.

Що розвине красу на земнім лоні—
Цей дійсний рай в життєвому полоні.

XI

Цей дійсний рай в життєвому полоні,
Що подарив Господь його людям,
Та сатана і дармоїдства хам –
Закрили тьмою – за владінням в гоні.

Раби пустині піддані мамоні,
Пішли у світ руйнуючим путтям,
Щоб Богом стать над людности життям –
Всесвітнім магом в Ірода короні.

Та скривсь антихрист в світському масоні,
І сатанізм в комуні напиха світам, –
А ти з Христом іди до райських брам,
За воскресінням в Божому законі.

Іди у свій прадідний край квітюх,
Куди провадить воскресіння дух.

XII

Куди провадить воскресіння дух,
Що обдарив життям існіння люду,
Та вигнав тьми руйнуючу облуду –
Оздоровивши людський зір і слух.

Цього не вдіють атоми потуг,
Які святкують Ірода та Юду,
І ширять: розклад, зло, брехню і злуду –
Для сатанинських над людьми наруг.

Лише безсмертя дух, народний друг,
Введи його в свого краю моду,
Бо він спасе життя твого роду,
Від вогнища, що принесе палюх.

Вбереш свій люд в нетлінне воскресіння,
І з ним пройдеш пожарища і тління.

XIII

І з ним пройдеш пожарища і тління:
Колгози, війни, тюрми, катівні,
Наркотне вбивство та розпусти гній,
Що вносить Ірод для дітей розтління.

Лиш чесний дух у славі воскресіння
Над множеством безчесної черні,
Що привид бачить в наркоманським сні —
В масонським бюрі, світське володіння.

Отож минай утопій об'явління,
Не зарази душі в прокази дні,
Бо в атомнім до тла згориш вогні —
Лиш ганьб довічних лишиться чадіння.

Тож збережи душевних віч прозріння,
І в рай введеш безсмертне покоління.

XIY

І в рай введеш безсмертне покоління,
Яке минає мариво облуд,
Що світом носить поцілунок Юд,
І нищить люд, без сорому – сумління.

Минай же те страховище мертвіння,
Та сатанинський людовбивчий злуд,
Що хитро зводить слабодухий люд,
До розкладу, бездушноси й падіння.

Видніє скін антихриста владіння –
В вогнях загине світовий шахрай;
Раєм розквітне твій співучий край,
Під життєдайним сяйвом Воскресіння.

Де дух народу чесністю сягає,
В високе небо ласкою безкрає.

МАГІСТРАЛ

В високе небо ласкою безкрає –
Побідним словом Господа Христа,
Підноситься безсмертна чеснота,
Бо чесним лиш Господь життя дарує.

Уже минають три смертельні дні –
Христос Воскрес погребаний юрбою;
Обняв людей небесною красою,
І дарував для людської рідні.

Та райський вид прирік на земнім лоні:
„Чого не бачив зір, не чув і слух”, –
Цей дійсний рай в життєвому полоні,
Куди провадить воскресіння дух.

І з ним пройдеш пожарища і тління,
І в рай введеш безсмертне покоління.

18.I – 9. II. 1966

З М І С Т

5	Вінок перший
23	Вінок другий
41	Вінок третій
59	Вінок четвертий
77	Вінок п'ятий
95	Вінок шостий
113	Вінок сьомий
131	Вінок восьмий
149	Вінок дев'ятий
167	Вінок десятий
184	Зміст

*****

Того ж автора:

ПРАВДА КРІЗЬ ПІТЬМУ, ПОЕЗІЇ, СТОР. 128
МІЙ РІДНИЙ КРАЙ, поема, стор. 128,

